

ner, hvor der er et frivilligt Tilsyn, men hvor Tilsynførelsen, saa vidt mig bekendt, er gaaet i Staa, fordi Interessen ikke mere er saa varm og levende, som den burde være. Naar man nu her ikke mere vedtager en midlertidig Lov — den gældende Lov hører op den 1ste April — men en varig Lov, thi den, der her træder i Stedet, skal være en endelig Lov, saa skylder man de Børn, der her er Tale om, at føre Tilsyn med, at der overalt i Landet er et virksomt Tilsyn, ikke blot paa Papiret, men et virkelig effektivt Tilsyn, og jeg er derfor entig med mine Medforslagsstillere om, at Hovedreglen bør være den at antage et frivilligt Tilsyn, for saa vidt der dertil findes egnede Mænd og Kvinder, som ere villige til at paatage sig det, men for det Tilfælde, at der ikke i Kommunerne findes Mænd og Kvinder, som egne sig dertil, og som frivillig ville paatage sig Tilsynet, bør der alligevel føres et Tilsyn, og Forslagsstillerne mene derfor, at saadanne Steder bør det være en Pligt for det kommunale Raad at skaffe et Tilsyn til Veje og at bestikke et Tilsyn for et Tidsrum af 3 Aar ad Gangen. Naar de 3 Aar ere omme, er det muligt, at Forholdet er forandret saaledes, at man kan formaå dertil egnede Mænd eller Kvinder til frivillig at paatage sig Tilsynet, men kan man ikke det, bør der alligevel være et Tilsyn. Jeg ser af et stillet Underændringsforslag, at to ærede Medlemmer mene, at i saa Tilfælde bør det være Sogne- eller Kommuneraadenes Pligt at paatage sig at føre Tilsyn med Plejebørn. Naar mine Medforslagsstillere og jeg ikke have villet lægge dette paa Kommuneraadene, er det af den simple Grund, at disse efter vor Overbevisning have nok at varetage i Forvejen, og vi finde det ikke rigtigt her at paalægge dem ny Byrder og ny Pligter, som kunne udføres tilfredsstillende paa anden Maade. Hvis vort Ændringsforslag vedtages, bliver altsaa Hovedreglen, at det frivillige Tilsyn er Reglen overalt i Landet, men kan man ikke skabe dette, bør der dog være et Tilsyn, til hvilket Kommuneraadene skulle være forpligtede til at bestikke dertil egnede Mænd. Naar vi ikke her have taget Kvinderne med, er det af gode Grunde, vi tør ikke indlade os paa ved Lov at tvinge Kvinderne til slikt. Saa længe de ikke have kommunal Valgret, vilde det være dristigt nok, hvis Mændene gennem Kommuneraadene tvang dem til at udføre et kommunalt Ombuds Pligter. For øvrigt anser jeg Kvinderne for de bedste til at føre et saadant Tilsyn, og jeg antager ogsaa, at overalt, hvor det er muligt for Sogneraadene at

finde dertil egnede Kvinder, ville de antage dem til at udføre Tilsynet, men hvor de ikke kunne det, og hvor man ikke kan faa Mænd dertil ad Frivillighedens Vej, bør man kun bestikke Mænd til dette som til ethvert andet kommunalt Ombud. Det er altsaa kun som Nødhjælp, som Undtagelse, at dette skal ske, Forslaget sigter kun til at hidføre, at der overalt i hele Landet, naar denne Lov vedtages, til enhver given Tid er et Tilsyn. Kan man faa et frivilligt, er det Hovedreglen, at det skal være frivilligt, men kan Kommuneraadet ikke faa dertil egnede Mænd og Kvinder til frivillig at paatage sig det omhandlede Hverv, skal det efter vort Ændringsforslag være Kommunalbestyrelsens Pligt midlertidig at bestikke Mænd til at føre dette Tilsyn.

Det andet Ændringsforslag af principiel Natur er Ændringsforslaget til § 7 under Art. 8. Den første Del af Ændringsforslaget har dog kun formel og redaktionel Betydning, det er det sidste Punktum af Ændringsforslaget, der har reel Betydning, i hvilket det hedder: „Til Adoptivbørn kan Tilsynet dog kun udtrækkes, saafremt Adoptivforældrene have faaet udbetalt et Vederlag en Gang for alle.“ Jeg skal bemærke, at der her har indsnæget sig en Fejl, idet Ordene: „dog kun“ rettelig bør udelades, eller i hvert Fald ombyttes med Ordet „tillige“. Men jeg tror, at det korrekte vilde være, om Ordene „dog kun“ udgaa. Jeg ser, at to andre ærede Medlemmer have stillet Underændringsforslag derom, og jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for dette Underændringsforslag. Men hvad selve Hovedændringsforslaget angaar, indrømmer jeg, at det er meget vanskeligt for Lovgivningen overhovedet at blande sig i Forholdet mellem Forældre og Børn. Naar Forældre have adopteret Børn, træde de over for Børnene jo paa en Maade i Faders og Moders Sted. Men jeg gaar ud fra, at Meningen med, at der overhovedet kan erhverves Tilladelse til at adoptere Børn, er den, at saadan Tilladelse kun burde gives, hvor der af Mænd eller Kvinder vises hjemløse og fattige Børn en saadan Omhu og Kærlighed, at de ville antage sig dem som deres egne. Men Forholdet her stiller sig noget anderledes, naar Børn adopteres mod Betaling. Det kan let udvikle sig til at blive en Handel. Og det overrasker mig, at man i Bladene ikke saa sjældent ser Befendtgørelser om, at Forældre ønske at antage sig et Barn for en Betaling en Gang for alle og adoptere det. Det kan være, at det fra Begyndelsen af sker af meget reelle Grunde. Det kan være Smaafolk, der tænke som saa: